

Cuvânt înainte

Îmi place să muncesc. Întotdeauna mi-a plăcut. Bunica mea din partea mamei se trezea la patru dimineața ca să meargă la câmp cu sapa în spinare și deseori, la vârsta de până în zece ani, o însoțeam plângând că nu mă lăsa la joacă cu ceilalți copii.

Mai târziu am putut să văd ce face munca dintr-un om bătrân, care refuza să stea degeaba.

Avea 70+ ani, cu Alzheimer, abia se ținea pe picioare și ea își trăgea scăunelul de lemn și o săpăligă cât o lopățică de jucărie. Se ducea în spatele casei, pe câmp, când erau 37+ grade celsius, se punea pe vine și începea să dea cu săpăliga. De multe ori cânta singură, pe câmp, de multe ori vorbea singură.

Nu puteam să țin podul palmei pe fruntea ei, atât de încinsă îi era pielea capului. Nu căuta umbră, căuta muncă.

Târziu, aproape de anul morții ei, am surprins-o speriată. Spunea că nu o mai duce capul și că a ajuns să doarmă la prânz. Pentru ea era începutul sfârșitului. *“Lenea intră pe la încheieturi”*, spunea ea, într-un continuu du-te vino.

Am luat nebunia muncii de la ea, seriozitatea de la tatăl meu și dorința de mai mult de la greutățile prin care am trecut în prima parte a vieții.

Bunicul meu din partea tatălui, pe care l-am iubit foarte mult, spre finalul vieții planta un nuc în grădină, lângă casă. Alesese o nucă mare, arătoasă, a îngropat-o cu grijă, a făcut un garduleț care era perimetrul, ca să știe lumea unde o să crească și să nu calce pe ea.

Eram copil și mă uitam la el cu câtă atenție îngropa nuca și nu înțelegeam de ce face lucrul ăsta. Era bătrân și nu avea să mai vadă primul rod. Nucile din sămânță rodesc abia după al zecelea an.

Nu am avut curaj să îl întreb atunci, între timp a murit fără să vadă cum nucul a prins formă și acum umbrește casa și umple curtea, în fiecare an, cu nuci cât pumnul. La zece ani distanță am ajuns în curtea bătrânească, m-am uitat la nucul din spatele casei și nu am putut să nu simt că bătrânul meu bunic lăsase ceva în urmă. Pentru ceilalți.

În 2012 pregăteam prima tabără de afaceri MIB (Mentorship Internet Business). Nu mă simțeam trainer, nu aveam valențe oratorice, nu mai făcusem niciodată un eveniment de genul ăsta. Aveam de partea mea doar rezultate în domeniu și seriozitatea dată de munca mea constantă.

Cu o săptămână înainte, ca să pregătesc în amănunt fiecare detaliu al taberei, mă trezeam la șapte dimineața și stăteam la birou până după 12-1 noaptea. Cu o zi înainte de tabără eram încă la birou, mă pregăteam în continuare, undeva la ora două noaptea. Eram

surmenat, suprasolicitat, însă nu terminasem tot. Știam că se poate mai bine.

Am simțit cum fuge pământul de sub mine. Am ieșit afară, în curte, am luat o gură de aer curat, m-am ținut de gard și am vomitat. Muncisem prea mult, îmi dădusem prea puțin timp de regenerare.

Între timp, când scriu rândurile astea, au trecut prin tabere nu mai puțin de 77 de persoane. Dintre ei, nu mai puțin de doisprezece au apărut la TV (!) vorbind despre afacerea lor, în condițiile în care cu mai puțin de un an în urmă nu aveau nicio idee despre direcția înspre care se îndreaptă.

Imaginea cu mine sprijinind gardul cu o zi înainte de tabără și vomitând îmi arată puțin din pofta de muncă a bunicii mele din partea mamei, dincolo de limita suportabilității fizice de multe ori.

Oamenii care au apărut la televizor, cei și mai mulți care și-au deschis o afacere ascultând de sfaturile mele și ale partenerului meu, Grațian, în tabăra pe care am ținut-o... reprezintă nuca pe care bunicul meu o sădea cu grijă cu gândul la mine și la lecția pe care o să o înțeleg la mai mult de zece ani distanță de moartea lui. Între cele două există un fir invizibil.

Despre firul ăsta vreau să vorbesc în "Treptele Schimbării".

Daniel Zărnescu